

„Diritto e Giurisprudenza Agraria, Alimentare e dell’Ambiente”

Stefano Masini, *Dal «gruppo» alle «reti»: note minime sull’integrazione delle imprese agricole per il controllo del mercato* (Od „grup” do „sieti”: uwagi co do łączenia się przedsiębiorstw rolnych w celu kontroli rynku), DGAA 2014, nr 11-12, s. 1009-1023.

Autor artykułu analizuje problematykę ekonomicznego funkcjonowania małych, lokalnych przedsiębiorstw produkujących tradycyjną żywność oraz możliwości tworzenia sieci łączących producentów rolnych w celu lepszego funkcjonowania na rynku. Włoski ustawodawca przyjął szereg rozwiązań mających na celu wsparcie rozwoju produkcji rolnej podejmowanej przez zrzeszonych producentów. Przykładem jest dekret Ministra Polityki Rolnej z 20 listopada 2007 r. odnoszący się do funkcjonowania targowisk, na których w ramach sprzedaży bezpośredniej można nabyć produkty rolne. Na jego podstawie faworyzowane jest ujednoczenie przez producentów rolnych metod oferowania swoich produktów do sprzedaży. Inną metodą współdziałania producentów rolnych jest możliwość tworzenia niedużych sieci producenckich działających na lokalnym rynku, których członkowie wspierają się, przykładowo, w zakresie promocji produktów. Zdaniem autora pożądanym jest rozwój systemu, który byłby w stanie promować produkty rolne, w szczególności przez różne wspólne inicjatywy przedsiębiorców rolnych, chociażby przez stworzenie wspólnego systemu praktyk rynkowych.

Lorenza Paoloni, *Consumo e risparmio di suolo: uno sguardo al presente ed uno al futuro* (Konsumpcja i oszczędzanie ziemi: spojrzenie na stan obecny i przyszły), DGAA 2014, nr 11-12, s. 1024-1038.

Przedmiotem artykułu jest analiza obowiązującego we Włoszech stanu prawnego w zakresie ochrony ziemi oraz projektu ustawy mającego na celu wprowadzenie systemu informatycznego służącego planowaniu, wdrażaniu i monitorowaniu działań podejmowanych w celu konserwacji, rewitalizacji i polepszaniu gruntów. Ochrona gruntów we Włoszech jest regulowana m.in. przez dekret legislacyjny z 3 kwietnia 2006 r. nr 152 – Kodeks środowiskowy zawierający przepisy dotyczące zarówno ochrony gruntów, jak i zasobów wodnych. Natomiast na podstawie ustawy z 14 stycznia 2013 r. nr 10 o rozwoju miejskich terenów zielonych jednostki samorządu terytorialnego zostały uprawnione do podejmowania działań mających na celu rewitalizację gruntów. W projekcie ustawy nr 1181 regulującym ochronę i zarządzanie gruntami przewiduje się rozbudowaną ochronę gruntów, również w aspekcie zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego przez zapobieganie degradacji ziem uprawnych i ich rekultywację. Zdaniem autorki należy przyspieszyć prace nad wprowadzeniem nowej ustawy, gdyż w przypadku całkowitej degradacji gruntów żadne prawo nie będzie w stanie przywrócić ich pierwotnego stanu.

Matteo Benozzo, *La determinazione delle CSC nella bonifica dei siti produttivi* (Wpływ limitów koncentracji zanieczyszczenia na remediację terenów produkcyjnych), DGAA 2014, nr 9-10, s. 849-862.

Autor artykułu przedstawia problematykę limitów koncentracji zanieczyszczeń, które zostały uregulowane w dekreście legislacyjnym z 3 kwietnia 2006 r. nr 152 – Kodeks środowiskowy. Na podstawie tych limitów dokonuje się analizy zagrożenia środowiska i ustala zakres działań interwencyjnych. Wartości limitów zostały ujęte w postaci tabelarycznej i różnią się w zależności od terenu, dla którego zostały ustalone. Dla terenów mieszkaniowych i zielonych są bardziej zaostrzone niż dla terenów handlowych i przemysłowych. Tym samym przeznaczenie urbanistyczne danych lokacji wpływa na ich przeznaczenie środowiskowe. Kodeks środowiskowy przewiduje również, że w celu ustalenia sposobu remediacji danego terenu powiązanego z redukcją zanieczyszczenia należy odnieść się do wartości ujętych w załączniku nr V do Kodeksu środowiskowego – w tabeli, w której zostały zawarte normy w zakresie dopuszczalnych limitów zanieczyszczenia. Zdaniem autora w obecnym stanie prawnym celem remediacji nie jest poprawienie stanu środowiska, ale osiągnięcie zgodności pomiędzy sposobem wykorzystania danego terenu, a jego przeznaczeniem.

Andrea Ferruti, *Agriturismo e contributo di costruzione: riflessioni sul tema* (Rozważania na temat agroturystyki i opłaty budowlanej), DGAA 2014, nr 9-10, s. 863-867.

Przedmiotem rozważań jest analiza stanu prawnego oraz orzecznictwa w zakresie prowadzenia działalności agroturystycznej i bezpłatnego uzyskania pozwolenia na budowę budynków służący do realizacji takiej działalności. Zgodnie z treścią art. 17 ust. 3 lit. a dekretu Prezydenta Republiki Włoskiej z 6 czerwca 2011 r. nr 380 zwolnione od opłaty budowlanej są m.in. budowle wznoszone na terenach rolniczych, o ile służą głównie uprawie ziemi i zaspokajaniu potrzeb przedsiębiorcy rolnego. Autor przedstawia wyrok Rady Sprawiedliwości Administracyjnej dla Regionu Sycylii z 18 kwietnia 2006 r., na podstawie którego wyłączono osoby prowadzące działalność agroturystyczną od możliwości uzyskania w sposób nieodpłatny pozwolenia na budowę. Istotny w zakresie interpretacji tego zagadnienia jest również wyrok Sądu Kasacyjnego z 13 kwietnia 2007 r., w którym stwierdzono, że możliwość zakwalifikowania działalności agroturystycznej jako rolniczej jest zależna od tego, czy działalność ta jest pomocnicza względem uprawy ziemi czy hodowli zwierząt.

Opracowanie: MICHAŁ WYJATEK